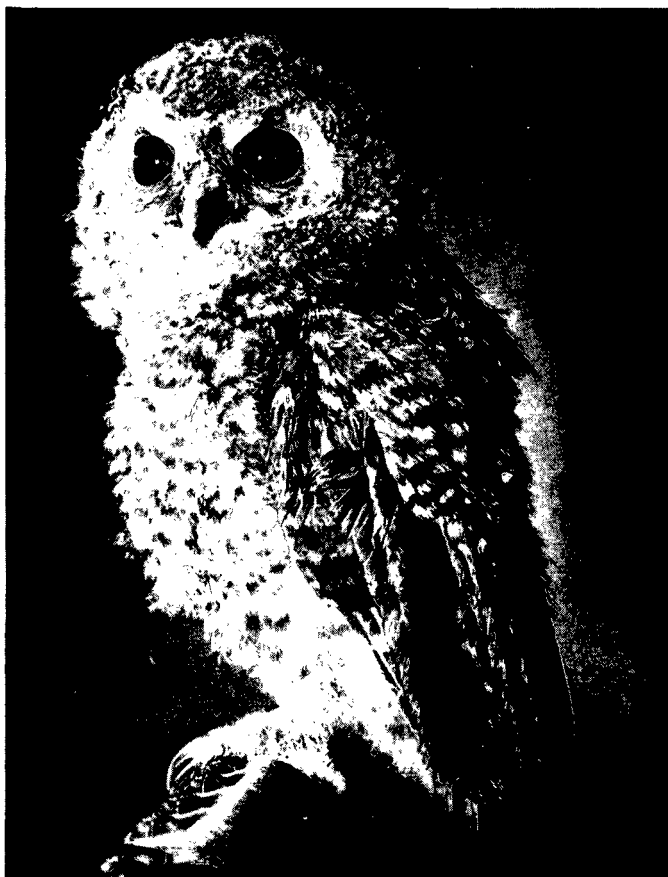

Mr. H. A. Foyer

Een jonge bosuil te gast

Eind april van dit jaar (1961) vonden mijn kinderen in het bos een drie à vier weken oud bosuiltje. In de mening dat het verlaten was namen ze het beest mee naar huis. Nu, verlaten zal het misschien niet zijn geweest, want het schijnt nogal eens voor te komen dat jonge uilen, die na hun eerste vlieg oefening het nest niet meer kunnen bereiken, op de grond door

De jonge bosuil

Foto: Mr. H. A. Foyer

de ouders verder worden opgevoed. Maar de uil was nu eenmaal bij ons, en we besloten hem te houden totdat hij geacht kon worden voor zichzelf te kunnen zorgen.

Als verblijf werd de jonge gast de logeerkamer toegewezen, waarvan de vloer en kasten zorgvuldig met kranten werden bedekt. Onze uil stond overdag onverstoorbaar op een hoekje van de kast te slapen of te suffen. 's Avonds werd hij wat levendiger, zoals een goede nachtvogel betaamt; dan vloog hij elk half uur naar een andere hoek van de kamer. Bij onze nadering bleef hij rustig staan, liet zich gewillig voeren en zijn kopje krauwen. Alleen wanneer hij opgepakt werd, of teveel belangstelling ondervond, werd hij nerveus. Dan begon hij op een demonstratieve manier met zijn snavel te knappen. Maar naar ons pikken deed hij nooit.

Moeilijkheden gaf de voedselvoorziening. Uilen behoren muizen, insecten en ander klein gedierte met huid en haar te verslinden. Krijgen ze alleen schoon vlees dan kunnen ze ernstig ziek worden. We plaatsten hier en daar wat muizenvallen, maar het resultaat was miniem. We moesten de 'tarra' dus op een andere manier toedienen. Na enig experimenteren is het volgende recept ons en ons pleegkind goed bevallen. Plukjes haar (van de kapper) en kippeveren werden tot gruis verknipt. Voorts kochten we in de dierenwinkel een pakje vogelvoer voor insecteneters. Kleine stukjes vlees (viermaal per dag 10 à 20 gram) werden nu afwisselend in het mengsel van haren en veren en in de gedroogde insecten 'gedoopt' en dan in de bek van de uil geduwd. Het voedsel werd, vooral 's morgens, gretig naar binnen geslokt. Om de dag gaven we een paar lepeltjes water.

Het produceren van uileballen maakte kennelijk een groot deel van de activiteit van onze uil uit. Ik neem tenminste aan dat de gymnastische oefeningen, die we hem geregeld zagen doen, en die in intensiteit toenamen wanneer er een tijd lang geen uilebal was verschenen, ten doel hadden de voedselresten samen te ballen en te voorschijn te brengen. Het begon met draaiende bewegingen van de kop, tijden lang. In een later stadium ging hij vooroverneigen en met zijn kop schudden en maakte helemaal de indruk van het benauwd te hebben. We verwachtten dan elk ogenblik dat de uilebal uitgebraakt zou worden, maar we hebben dit moment, ondanks langdurige waarnemingen, nooit beleefd. We vonden de uileballen met tussenpozen van 2, 3, soms 5 dagen, en navenant verschillende van grootte. De kleur (lichtbruin) was anders dan van buiten gevonden uileballen. Ook was de textuur veel losser, een en ander uiteraard als gevolg van het andere uitgangsmateriaal. Het kan best zijn dat juist daardoor het uitbraken wat meer moeite heeft gekost.

Enige zorg baarde ons het feit dat de vogel, ook toen hij naar schatting al ruim zes weken oud moest zijn, nog geen aanstalten maakte het vóór hem neergelegde voedsel zelf tot zich te nemen. Maar een kleine week later ging het beter, vooral wanneer we nadrukkelijk zijn aandacht op de 'prooi' hadden gevestigd.

Wij wilden onze gast niet te lang houden, omdat we bang waren dat hij zich dan niet meer aan het leven in de vrije natuur zou kunnen aanpassen. Precies vier weken na zijn komst hebben we hem in een parkje tegenover ons huis vrijgelaten. Kennelijk onder de indruk van de nieuwe omgeving verschool hij zich onder de struiken. Een uur later was hij niet meer terug te vinden.

Een enkele keer zien we wel eens een uil boven het parkje vliegen. Ook horen we daar vaak een bosuil roepen. We nemen dan maar aan dat het onze vroegere huisgenoot is.